

200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση: Ιωάννης Μακρυγιάννης

/ [Ελλάδα 1821 - 2021](#)

Η Ιερά Μητρόπολη Καρπενησίου, σε συνέχεια του αφιερώματος για τη συμπλήρωση 200 ετών από την Ελληνική Επανάσταση, δημοσίευσε το παρακάτω κείμενο του Ψαριανού πυρπολητή Ιωάννη Μακρυγιάννη. Ο ήρωας της Επανάστασης του '21, αναφέρεται στον όρο “Πατρίδα”.

“Η πατρίδα του κάθε ανθρώπου και η θρησκεία είναι το παν και πρέπει να θυσιάζει και πατριωτισμό και να ζει αυτός και οι συγγενείς του ως τίμιοι άνθρωποι εις την κοινωνία. Και τότε λέγονται έθνη, όταν είναι στολισμένα με πατριωτικά αισθήματα. Το αναντίον λέγονται παλιόψαθες των εθνών και βάρος γης. Και διά τούτο ως πατρίδα γενική του κάθε ενού και έργο των αγώνων του μικρότερου και αδύνατου πολίτη, έχει κι αυτός τα συμφέροντα του εις αυτείνη την πατρίδα, εις αυτείνη την θρησκεία. Δεν πρέπει ο άνθρωπος να βαρύνεται και να αμελή αυτά. Και ο προκομμένος πρέπει να φωνάζει ως προκομμένος την αλήθεια, το ίδιο και ο απλός.... Οτ’ ήμουν νέος και στραβογέρασα από αυτά τα δεινά της πατρίδας, πέντε πληγές πήρα εις το σώμα μου εις διαφόρους αγώνες πατρίδος και αποκαταστάθηκα μισός άνθρωπος και τον περισσότερον καιρό είμαι εις τα ρούχα αστενής από αυτά. Δοξάζω τον Θεόν όπου δεν μου σήκωσε την ζωή μου και ευχαριστώ και την πατρίδα μου όπου με τίμησε βαθμολογώντας κατά την τάξη, κατά της περιστάσεις, ως τον βαθμόν του στρατηγού και ζω ως άνθρωπος με

εκείνο όπου ευλόγησε ο Θεός χωρίς να με τύπτει η συνείδησή μου, χωρίς να γυμνώσω κανέναν ούτε μίαν πιθαμή γης.

Ήρθετε εσείς οι μεγάλοι μας πολιτικοί να μας λευτερώσετε, όταν σηκώσαμε την επανάστασιν μόνοι μας κι αγωνιζόμαστε τις πρώτες χρονιές με τους σημαντικούς της πατρίδος μας πολιτικούς -φαίνεται ο αγώνας εκείνος κι ο πατριωτισμός και η αδερφοσύνη όπου είχαμεν αναμεταξύ μας. Όταν κοπιάσατε εσείς, μας γυμνάσετε την διχόνοια, μας φέρατε τις φατρίες και τα άλλα τα αγαθά και κακοβάλετε το δυστυχισμένο αθώνον έθνος..... Είχαμεν τόσα σπίτια σημαντικά και εις την Ρούμελην και εις την Πελοπόννησο και νησιά, όπου πραγματικώς θυσίασαν για την πατρίδα. Που είναι τώρα; Χάθηκαν τα περισσότερα. Θυσιάστηκαν ορθόδοξοι χριστιανοί και σκοτώθηκαν τόσοι σημαντικοί αρχηγοί, τόσοι νοικοκυραίοι -τα παιδιά τους κι όσοι ζούνε λένε ψωμάκι οι περισσότεροι, και πουν' το; Εσάς σας τιμήσαμεν, σας δοξάσαμεν, σας κάμαμεν Εκλαμπρότατους, αντιπρόσωπους εις τα δυνατά έθνη. Και πληρώνεστε χοντρούς μιστούς.... Κι ο Κωλέτης μόστειλε τον Κλεομένη του. Τότε φυλακώσετε όλους τους οπλαρχηγούς εις τ' Ανάπλι.

Κ' έπαθαν τόσοι αγωνισταί. Και χάθηκαν από την τζελατίνα και το ντουφέκι. Από αυτόν σας τον πατριωτισμό και θυσίες μπήκετε σε σημαντικές θέσες, γίνετε πρέσβες με χοντρούς μιστούς και με πλήθος σταυρούς. Όποτε σας λένε οι ξένοι σας φίλοι ντύνεστε το πουκάμισο της αρετής, κλαίτε την πατρίδα και τους αγωνιστάς καθώς κλαίγει η φώκια τον πνιγμένον - είναι τα δάκρυά της καυτερά, σαπίζει τον πνιμένον και κάθεσαι και τον τρώγει. Εγώ είμαι στενός τους φίλος, αυτό τους είναι γνωστόν. Τον Μεταξά τον έχω και κουμπάρο και σύντροφο σε μίαν μεταβολή, τον Κωλέτη κουμπάρο, το Μαυροκορδάτο το ίδιον -στενός φίλος από εξαρχής μ'όλους. Δεν τους τα γράφω αυτά ως οχτρός. Εκείνα όπου έπραξαν γράφω... Όσοι έχουν την τύχη μας σήμερον εις τα χέρια τους, όσοι μας κυβερνούν, μεγάλοι και μικροί, και υπουργοί και βουλευταί, τόχουν σε δόξα, τόχουν σε τιμή, τόχουν σε ικανότητα το να τους ειπής ότι έκλεψαν, ότι πρόδωσαν, ότι ήφεραν τόσα κακά εις την πατρίδα. Είναι άξιοι άνθρωποι και τιμώνται και βραβεύονται.

Όσοι είναι τίμιοι κατατρέχονται ως ανάξιοι της κοινωνίας και της πολιτείας. Τούτην την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί και αμαθείς και πλούσιοι και φτωχοί και πολιτικοί και στρατιωτικοί και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι. Όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχομεν να ζήσωμεν εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί, να την φυλάμεν κι όλοι μαζί και να μην λέγη ούτε ο δυνατός “εγώ”, ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε πότε να λέγει ο καθείς “εγώ” ; Όταν αγωνιστή μόνος του και φκείαση, ή χαλάση, να λέγη εγώ. Όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φκειάνουν, τότε να λένε “εμείς”. Είμαστε εις το “εμείς” κι όχι εις το “εγώ”. Και εις το εξής να μάθωμεν γνώση, αν θέλωμεν να φκειάσωμεν χωριόν, να ζήσωμεν όλοι μαζί”.